

stedt til opfyldelse af 2 EF-direktiver, jf. nærmere herom pkt. 4.B.a., samt bekendtgørelse nr. 441 af 11. august 1982 om transport til søs af levende dyr.

Endvidere har Danmark den 23. april 1969 ratificeret den europæiske konvention af 13. december 1968 om international transport af dyr.

I moderne produktion af slagte kreaturer holdes dyrene ofte i bokse eller anden form for løsdrift under hele opvæksten. Når de når slagtevægten, er de så store, at de efter gældende regler skal være bundet under transporten til marked eller slagteri. Da de imidlertid aldrig har været bundne, reagerer de ofte så voldsomt på opbindingen, at risikoen for, at dyrene skader sig selv eller andre dyr, er overhængende.

Udvalget finder, at transport af højdrægtige dyr er uheldig og bør undgås, dels på grund af risikoen for, at dyret bliver fysisk belastet under transporten, men især fordi et dyr, der flyttes til et andet miljø senere end ca. 3 uger før fødslen, ikke har mulighed for at udvikle antistoffer i tilstrækkelig mængde til at beskytte dyret mod det nye miljøes mikrober. Dyr er særligt modtagelige for infektion i dagene omkring fødslen.

Udvalget peger på, at det bør overvejes at indskrænke mulighederne for transport af spæde dyr - især kalve i den første uges tid efter fødslen, idet kalve bedst sikres råmælk, hvis de ikke flyttes fra oprindelsesbesætningen straks efter fødslen (antistofbeskyttelse). Ca. 15 pct af nyfødte kalve dør i løbet af de første leveuger - heraf en væsentlig del på grund af flytning i utide.

Udvalget fremhæver på denne baggrund et behov for at justere de gældende regler om transport af dyr.

Justitsministeriet er enig i, at der er behov for en ajourføring af de gældende administrative regler. Strukturudviklingen inden for slagteribranchen har på en række områder ændret betingelserne for og omstændighederne ved indtransport af dyr til slagterierne. Antallet af slagtedyr er øget væsentligt, og udviklingen hen imod færre slagterier har medført længere transportveje og -tider, affødt en række nye konstruktioner af transportmateriellet, bl.a. etagevogne, containere, og øget kapacitet af de traditionelle lastvogne, sætte- og påhængsvogne. Justitsministeriet overvejer således for tiden en løsning på det særlige problem med transport af dyr i løsdrift.

Udvalgets synspunkter vil sammen med initiativerne fra det internationale samarbejde, jf. ovenfor pkt. 4, indgå i Justitsministeriets overvejelser i forbindelse med en kommende revision af de administrative regler.

I selve lovforslaget opretholdes med § 12 bemyndigelsen i den gældende lovs § 16 for justitsministeren til at fastsætte regler om transport af dyr.

5.10. Tilsyn

5.10.1. Tilsyn med lovens overholdelse

Dyreværnsudvalget finder, at der er behov for en forenkling af reglerne om tilsyn i §§ 13-15 i den gældende lov, jf. udvalgets overvejelser i betænkningen side 59-62 og 105-108.

Formuleringen af de gældende regler i § 15 og til dels også i § 13 er udtryk for, at man har ønsket at tage meget vidtgående hensyn til alle implicerede parter.

Der er først og fremmest taget hensyn til dyrets ejer, for hvem det i 1916 og 1950 var en væsentlig økonomisk belastning at skulle af med et dyr. Der er endvidere taget hensyn til forsikringselskaberne, der eventuelt har forsikret et dyr, og som i tilfælde af aflivning må betale erstatning. Endelig har man med reglerne om flere dyrlægers medvirken søgt at skabe fuld sikkerhed for det påtænkte indgreb.

Den meget omstændelige procedure medfører blandt andet, at en dyreejer i tilfælde af f.eks. et fodringspåbud har mulighed for til skade for dyret at forhale et påkrævet indgreb i ganske lang tid.

Udvalget finder, at der er behov for forenkledte regler, som sikrer, at der hurtigt og effektivt kan foretages indgreb, uden at væsentlige retssikkerhedshensyn tilsidesættes. Udvalget finder på den baggrund, at det er tilstrækkeligt med én dyrlægeerklæring ved ethvert påbud. Der er ikke behov for en særlig administrativ klageadgang vedrørende dyrlægers erklæring til en kredsdyrlæge eller til en offentlig myndighed i øvrigt.

Det kan være et problem, såfremt det er dyreejers egen dyrlæge, der skal udstede erklæringen, idet det vil kunne ødelægge tillidsforholdet mellem dyrets ejer og en dyrlæge. Udvalget finder det dog ligeledes uheldigt med en liste over dyrlæger, idet dette vil kunne opfattes som en særlig »blåstempling« af visse dyrlæger. Et forslag om en ordning med beskikkede dyrlæger (samme ordning som for forsvarsadvokater) har ikke kunnet vinde flertal. Der er overvejende stemning for, at den nuværende ordning opretholdes. Politiet kontakter således den dyrlæge, som det efter omstændighederne findes mest hensigtsmæssigt at overlade vurderingen af det foreliggende tilfælde.

Der kan endvidere være behov for at give påbud om andet og mere end fodring eller brug af dyret. Udvalget foreslår derfor, at bestemmelsen udformes, således at der åbnes mulighed for at give påbud om dyrets forsvarlige behandling, jf. lovudkastets § 21, stk. 1, 1. pkt. Det vil således være muligt at give påbud i enhver situation, hvor dyr behandles uforvarsligt.

Udvalget finder, at den praktiske betydning af bestemmelserne om forelæggelse for forsikringselskaber er beskeden, idet de fleste landmænd ikke holder deres dyr livsforsikret. På den baggrund finder udval-